ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **N. I.,** zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 874/36, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 2 A 34/2014 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně N. I. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 2 A 34/2014 – 24, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2014, č. j. CPR-9212-2/ČJ-2014-930310-V243, o zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 15. 5. 2014, č. j. KRPA-190358-18/ČJ-2014-000022, a o potvrzení tohoto rozhodnutí. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) správní vyhoštění a stanovena doba 2 let, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Městský soud v napadeném rozsudku shledal všechny žalobní námitky nedůvodnými. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobkyně a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Z výpovědi žalobkyně bez pochyb vyplývá, že v provozovně „U tří bernardýnů“ pracovala jako pomocná síla od 1. 5. 2014 nepřetržitě do kontroly dne 15. 5. 2014. Byl stanoven den nástupu, druhu práce, místo výkonu práce a odměna za práci. Nemůže se hovořit o krátkodobé výpomoci. Tento výkon práce naplňuje definici zaměstnání dle ust. § 178b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně je cizincem dle ust. § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), od kterého se vyžaduje povolení k zaměstnání, neboť výkon její práce přesáhl sedm po sobě jdoucích kalendářních dnů. Toto povolení však žalobkyně neměla. Neoprávněný pobyt žalobkyně je dokumentován jejím cestovním dokladem, v němž měla vylepeno vízum na 90 dnů s platností od 17. 1. 2014 do 18. 1. 2015. Dle vstupního razítka vstoupila dne 26. 1. 2014 na území Polské republiky. Vízum jí uplynulo dne 26. 4. 2014. Není důvodnou námitka, že by návratem byly život a zdraví žalobkyně ohroženy. Bydlí totiž v oblasti, kam přímo vojenský konflikt nezasahuje. Neuvedla žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že vyhoštění by pro ni znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Měla dostatečný prostor pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Délka doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, je odpovídající. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že nesouhlasí s tím, že by na území České republiky vykonávala zaměstnání bez platného povolení. V předmětné restauraci se nacházela pouze na krátkodobou výpomoc – tzv. brigádu. Ta svým jednorázovým charakterem vylučuje naplnění definice zaměstnání dle ust. § 178b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Došlo tak k extenzivnímu výkladu tohoto ustanovení, když postup správního orgánu vybočuje ze zákonných mezí. Stěžovatelka neměla v úmyslu pobývat na území České republiky neoprávněně. Byla přesvědčena o tom, že vízum ji opravňuje k pobytu po celou dobu jeho platnosti. Jednala tak v ospravedlnitelném omylu, který vylučuje její odpovědnost. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na spisový materiál s tím, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá blíže komentovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti závěrům městského soudu, že měla na území České republiky vykonávat nelegální zaměstnání a že měla pobývat na území České republiky bez víza nebo platného oprávnění k pobytu. Rozporuje tak naplnění důvodů pro vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, resp. ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 178b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Ust. § 178b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. v poznámce pod čarou odkazuje na zákon o zaměstnanosti.

Podle ust. § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Pojem zaměstnání je upraven v ust. § 10 zákona o zaměstnanosti jako legislativní zkratka pro zaměstnání v pracovněprávním vztahu, přičemž v tomto směru zákon o

zaměstnanosti v poznámce pod čarou odkazuje na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Ten v ust. § 1 písm. a) jako pracovněprávní vztahy označuje primárně právní vztahy vznikající při výkonu závislé práce mezi zaměstnanci a zaměstnavateli. Podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatelky, že se v jejím případě nejednalo o zaměstnání, nýbrž o krátkodobou výpomoc – brigádu. Předně totiž není vůbec zřejmé, proč má stěžovatelka za to, že brigádu nelze považovat za zaměstnání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. Stěžovatelka v tomto směru neuplatňuje žádnou argumentaci, ačkoliv správní orgány i městský soud podrobně zdůvodnily, proč její jednání naopak naplňuje pojem zaměstnání. Dospěly totiž k závěru, že se jednalo o výkon závislé práce, byl sjednán den nástupu, druhu práce, místo výkonu práce i odměna za práci. Stěžovatelka žádný z těchto dílčích aspektů zaměstnání nerozporuje, ani nijak nevyvrací zcela konzistentní argumentaci správních orgánů a soudu vedoucí k závěru, že stěžovatelka byla zaměstnána. Pouhé označení jednání stěžovatelky jinými slovy, jako „krátkodobá výpomoc“ či „brigáda“, nemění podstatu tohoto jednání a není v žádném případě způsobilé tuto argumentaci vyvrátit. Není vůbec zřejmé, proč by podle stěžovatelky brigáda neměla být zaměstnáním ve smyslu shora citovaného ustanovení. Stěžovatelka prakticky pouze konstatuje opak, aniž by na podporu svého konstatování uvedla jakoukoliv právní argumentaci.

Námitka stěžovatelky o tom, že se v jejím případě jednalo „pouze“ o brigádu, je tedy nedůvodná již proto, že není vůbec způsobilá vyvrátit závěry správních orgánu a městského soudu o tom, že nejméně v době od 1. 5. 2014 do 14. 5. 2014 byla na území České republiky zaměstnána. Závěr o tom, že se jednalo o zaměstnání bez potřebného povolení, již stěžovatelka nerozporuje vůbec.

Nejvyšší správní soud již jen nad rámec nutného odůvodnění konstatuje, že se se závěry správních orgánů a městského soudu plně ztotožňuje. Stěžovatelka ve svém vyjádření učiněném před Policií České republiky dne 15. 5. 2014 výslovně uvedla, že na území České republiky začala pracovat, protože jí došly peníze, v restauraci U tří bernardýnů pracovala od 1. 5. 2014, přičemž vykonávala vše, co bylo potřeba. Dále zmínila, že při nástupu do práce byla sjednána odměna za práci 70 Kč na hodinu. Potvrdila také, že věděla, že bez pracovního povolení nemůže pracovat. Svá tvrzení později nijak nezpochybnila, a nečiní tak ani v řízení o kasační stížnosti. Již na základě vyjádření stěžovatelky lze učinit jednoznačný závěr o tom, že stěžovatelka vykonávala práci ve vztahu podřízenosti zaměstnavatele, jeho jménem, podle jeho pokynů a osobně. Taktéž byla sjednána odměna za práci. Byly tak naplněny všechny definiční znaky závislé práce ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, a ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Ads 52/2014 - 37, dostupné na www.nssoud.cz). Jelikož se jednalo o výkon závislé práce, byla stěžovatelka v předmětné

době zaměstnána v pracovněprávním vztahu ve smyslu ust. § 1 písm. a) zákoníku práce a ust. § 10 zákona o zaměstnanosti. Šlo tudíž o zaměstnání ve smyslu ust. § 89 zákona o zaměstnanosti a ust. § 178b odst. 1 a ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že byla stěžovatelka zaměstnána „pouze“ 14 dní, tento závěr nijak nevyvrací. Žádný z citovaných zákonů ani žádný jiný právní předpis nestanoví pro pracovněprávní vztah žádnou minimální dobu trvání s tím, že by srovnatelné jednání kratšího trvání mělo mít povahu jiného právního vztahu.

Nelze přisvědčit ani námitce, že stěžovatelka jednala v ospravedlnitelném omylu, když měla za to, že na území České republiky pobývá na základě uděleného víza oprávněně.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelce bylo uděleno vízum pro státy Schengenu typu C, č. 004537442 – s platností od 17. 1. 2014 do 18. 1. 2015, s délkou pobytu 90 dnů. Předně má Nejvyšší správní soud za to, že nemohou vzniknout jakékoliv pochybnosti o tom, že předmětné vízum neopravňuje k ročnímu pobytu od 17. 1. 2014 do 18. 1. 2015, nýbrž pouze k devadesátidennímu pobytu ode dne vstupu do schengenského prostoru. Nadto tvrzení stěžovatelky o tom, že jednala v omylu, opět vyvrací její vyjádření učiněné před Policií České republiky dne 15. 5. 2014. Na otázku: „Věděla jste, že zde můžete být pouze 90 dnů od vstupu na území?“ stěžovatelka odpověděla: „Nejdříve nevěděla, dozvěděla jsem se to až v době, kdy vízum nebylo platné.“ Z této odpovědi je zcela zřejmé, že i přes případný dřívější omyl si byla stěžovatelka již před tím, než byla dne 14. 5. 2014 kontrolována, vědoma toho, že ji dané vízum neopravňuje k dalšímu pobytu na území České republiky. Přesto na území České republiky nadále pobývala a byla zaměstnána. Vzhledem k jednoznačnosti formulace víza (jeho kopie je také součástí správního spisu) však Nejvyšší správní soud opakuje, že by omyl stěžovatelky o době trvání oprávnění k pobytu tak jako tak nemohl považovat za ospravedlnitelný.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Jelikož Nejvyšší správní soud rozhodl bezodkladně ve věci samé, nebylo již rozhodováno o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu